

РЕШЕНИЕ

№ 21100

гр. София, 19.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 10.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3051** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 и ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на МД Р. (MD R.), [дата на раждане] в [населено място]/Б., гражданин на Б., персонален номер [ЕГН], притежател на паспорт № A01080396, издаден на 06.06.2021, валиден до 05.06.2031г., чрез адв.Г.П. от РАК, със съдебен адрес: гр. Р., [улица], вх. 3, ет. 1, ап. 24 против отказ за издаване на виза „Д“ от 18.02.2025г., постановен от завеждащ консулската служба С. П. в Посолството на Република България в [населено място], И..

Жалбоподателят твърди, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен, поради допуснати съществени нарушения на административно-процесуалните правила и несъответствие с материалноправните разпоредби. Твърди, че с него се засягат права и свободи, гарантирани от чл. 8 на Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ). В о.с.з. жалбоподателят не се явява, не се представлява. В писмените бележки адв. П. поддържа жалбата, на посочените основания. Моли оспорения отказ да бъде отменен и преписката да бъде върната за ново разглеждане на искането за издаване на виза от консулското длъжностно лице. Претендира присъждане на направените разноски, съгласно списък по чл. 80 от ГПК (л. 52).

Ответникът-завеждащ консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], И., редовно призван не се явява, представлява се от лице с юридическо

образование -главен специалист И. А..

Административен съд София – град,като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление №25000172/16.01.2025г./л.54/жалбоподателят МД Р. (MD R.), [дата на раждане] в [населено място]/Б. е подал в Посолството на Република България в [населено място] ,И.,искане за издаване на виза тип "Д" с посочена причина за посещението - "работа". Към заявлението от страна на апликанта пред административния орган са представени:копие от паспорта му; трудов договор между „ЕР енд ТИ“ЕООД[ЕИК] жалбоподателят;договор за наем на жилище;банкова сметка;застрахователна полица за медицинска застраховка и др.

На 18.02.2024г. е постановен обжалваният отказ за издаване на виза „Д“ от завеждащ консулската служба при Посолството на Република България в [населено място].В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл. 10, ал. 1, т. 17,т.23 т. 24 от ЗЧРБ.Като фактически основания за отказа е посочено лицето:" не е може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване,както и са налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза.Трудовият договор е разписан само на български език,както и срока на валидност на свидетелството са съдимост е изтекъл ".За отказа за издаване на виза е бил уведомен,пълномощника на жалбоподателят адв. П. на 03.05.2025г./л.8/

От процесуалният представителна ответника в о.с.з на 10.06.2025г. е представено становището на ДА“НС“ във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявлението за издаване на виза на МД Р. (MD R.).С писмо рег. №М-2013/04.02.2024г. на зам. председателя на ДА“НС“/л. 81/, е посочено,че за жалбоподателят МД Р. (MD R.) които кандидатства на основание чл.24 от ЗЧРБ във фирма „РЪОФИКС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК],не са представени доказателства за целта и условията на заявеното пътуване.

От доказателствата по делото е видно,че с писмо рег. №536400-69050 от 21.08.2024г. на н-к сектор при Дирекция "Миграция" – МВР/л.11/ е бил уведомен управителят на „ЕР енд ТИ“ЕООД[ЕИК],че лицето МД Р. има разрешен достъп до пазара на труда в Р. България.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване и е процесуално допустима.Процесният отказ за издаване на виза е връчен на адв.П. пълномощник на жалбоподателят на 05.03.2025г./л. 8/,а жалбата до съда е подадена на 12.03.2025г.Ответника не оспорва срочността на жалбата,както и не представи подписан екземпляр от отказа от 18.02.2025г., които да е бил връчен на МД Р.,независимо от указанията на съдът при насрочване на делото.На л.26 и л.37 гръб е положен подпис с дата 01.03.2025г.-Р.Съдът приема ,че жалбата срещу отказа е в срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 43 ЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира за засягане на основните права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ).В случая жалбоподателят претендира засягане правото и закрепено в чл. 8 ЕКПЧ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и Заповед № 95-00-26/16.01.2025г.(л. 41)на министъра на външните работи. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ,визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза. Представена е заповед №6/16.01.2025г. на посланика на Р.България в Д. И. с която завеждащ консулската служба С. Ц. П. е упълномощен да издава визи.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011г./, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ Наредбата/.Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.При отказ се издава формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение №7),който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство,като в него се вписва законовото основание за отказ.Видно от заявлението,жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "Д" за с цел „работа“ като е посочил адрес на пребиваване в [населено място].

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17,т.23 и т. 24 от ЗЧРБ които гласят следното:

-т.17-отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

-т.23. е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

-т. 24-са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

От така посочените правни основания очевидно фактическите основания на постановеният отказ са свързани с документите представени от апликанта които не са оспорени от страната,както и обстоятелства,че чужденеца не доказва достоверно целта на заявеното пребиваване.

С оглед доказателства по делото настоящият състав приема,че административният орган не е обосновал извода си за наличие на обстоятелства по чл. 10, ал. 1, по т.17 ,т.23 и т. 24 от ЗЧРБ посочени в обжалваният административен акт.

Съгласно чл. 35 АПК, индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая.В случая завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в [населено място],И. е издал обжалвания отказ без да стори това.

От изложените в мотивите на обжалвания отказ обстоятелства нито едно не може да бъде

отнесено към хипотезите, предвидени в посочените т.17 ,т.23, т. 24 от ал. 1 на чл. 10 от ЗЧРБ, според която се отказва издаване на виза, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание,надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Такива обстоятелства не се установяват и от приетите становища на началника на сектор "Миграция" при МВР и ДА"НС".В справката на агенцията/ДА"НС"/ е посочено,че същата се отнася за „РЪОФИКС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК],а апликанта кандидатства за виза „Д“,като е сключил договор със „ЕР енд ТИ“ЕООД[ЕИК],като се установява ,че лицето има разрешен достъп до пазара на труда.Настоящият състав следва да посочи,че с компетентност да предоставя достъп до пазара на труда разполага Агенция по заетостта, която следи за спазване на специалните изисквания по чл. 7, ал. 1 и чл. 8, ал. 1 от ЗТМТМ, едно от които е и сключен трудов договор с местен работодател (чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗТМТМ).Агенция по заетостта е предоставила становище за наличие на основание да предостави достъп до пазара на труда на жалбоподателя Мд Р. по смисъла на чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ, след проверка и спазване на изискванията на ЗТМТМ.В тази връзка настоящият състав следва да посочи,че обжалваният отказ е немотивиран като и че ТР№16/75г., на ОСГК на ВС допуска възможност фактическите основания за издаване на акта да са изложени и в други подготвителни документи по издаването му но това не е направено в настоящият случай.Съдът намира за необходимо да отбележи,че представените становище от ДА"НС" не съставляват такъв "друг" документ по смисъла, вложен в ТР № 16/31.03.1975г. на ВС, ОСГК, който да може да замести мотивите към отказа,доколкото документа кореспондират с посочените разпоредби от ЗЧРБ на които административния орган се е позовал при издаване на оспореният акт.

Изложеното обосновава извод за липса на мотиви в оспорения административен акт - отказ за издаване на виза вид "Д" по отношение на МД Р. (MD R.).Спазването на изискванията за форма на акта е от съществено значение, тъй като пречатства както правото на защита на засегнатото от него лице, така и съдебния контрол за наличието на предвидените от материалния закон условия за отказ, поради което представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по чл. 146, т. 2 от АПК.

По изложените съображение, оспореният отказ за издаване на виза вид "Д" за дългосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК,поради което следва да бъде отменен,като преписката следва да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт,с който да се произнесе по подаденото на №25000172/16.01.2025г. от МД Р. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "Д", при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя се дължат разноски. В списъка приложен по делото,като се претендират за 10 лв. държавна такса за образуване на делото и 1000 лв. адв. възнаграждение по реда на чл.38 от Закона за адвокатурата.

По разноските :

Съгласно разпоредбата на чл.38 от Закона за адвокатурата, адвокатът или адвокатът от

Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: 1. лица, които имат право на издръжка; 2. материално затруднени лица; 3. роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал.2 на чл.38 от ЗА, в случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати. По делото не е приложен договор за правна защита и съдействие в който изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие на жалбоподателят, адвокатът извършва безплатно, на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата. Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл.38, ал.1 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно разпоредбата на чл.38, ал.2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл.38, ал.1 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване, в случая това не е направено, в случая е представено единствено пълномощно за процесуално представителство, но не и договор, поради което искането е неоснователно в тази част. Относно заплатената държавната такса за образуване на делото в размер на 10 лв. искането за присъждане на разноски е основателно. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,

Административен съд София- град, I отделение, 34-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на МД Р. (MD R.), [дата на раждане] в [населено място]/Б., гражданин на Б., персонален номер [ЕГН], притежател на паспорт № А01080396, издаден на 06.06.2021, валиден до 05.06.2031г. отказ за издаване на виза „Д“ от 18.02.2025г., постановен от завеждащ консулската служба С. П. в Посолството на Република България в [населено място], И..

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], И. за ново произнасяне по заявление №25000172/16.01.2025г. на МД Р. (MD R.) при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на МД Р. (MD R.), [дата на раждане] в [населено място]/Б., гражданин на Б., персонален номер [ЕГН], притежател на паспорт №А01080396, издаден на 06.06.2021г., валиден до 05.06.2031г., разноски по делото в размер на 10 (десет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

съдия:

